

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/120/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313203676
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2313203676.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci navrhovateľa: G. T., nar. XX. I. XXXX, bytom P., Y. XX, proti odporcovi: C. D., nar. XX. C. XXXX, bytom D., V. XXX/XX, o ochrane osobnosti a náhrade nemajetkovej ujmy 1.000 eur, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 30. januára 2014 č. k. 25C/48/2013-41 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ō v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu odškodné 1.000 eur za nepravdivé osočovanie jeho osoby, ku ktorému malo dôjsť na pojednávaní dňa 12. decembra 2013, ako aj v písomnom stanovisku odporcu zo dňa 23. októbra 2012. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil právne vo veci samej ustanovením § 11, § 13 ods. 1 a 2 O. z. (z. č. 40/1964 Zb. - Občiansky zákonník v znení zmien a noviel) a v časti trov konania ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. (z. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení zmien a noviel). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že návrhu nie je možné vyhovieť, nakoľko navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal existenciu ním tvrdených difamujúcich výrokov a nepreukázal, že by prípadné výroky, ktoré mali odznieť na jeho adresu znížili jeho vážnosť, česť a dôstojnosť v spoločnosti. Dodal, že vo vyjadrení odporcu zo dňa 23. októbra 2012, ktoré urobil v rámci konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 20C/50/2012 nevyplýva, že by priamo navrhovateľa označil odporca za osobu spolupracujúcu s podsvetím, ale jeho tvrdenie smerovalo k vyjadreniu jeho podozrenia, že navrhovateľ je osobou spolupracujúcou, alebo bol prinútený spolupracovať so zlodejmi áut. Súd prvého stupňa mal za to, že takéto tvrdenie odporcu nemalo charakter hodnotiaceho súdu, ale iba charakter, kde odporca vyjadril svoje subjektívne podozrenie a takéto vyjadrenie nie je spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv navrhovateľa. Dodal, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 12. decembra 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 20C/50/2012 nevyplýva, že by odporca na adresu navrhovateľa sa vyjadroval znevažujúco. Tvrdenia navrhovateľa o odznení znevažujúcich tvrdení boli vyvrátené svedeckou výpoveďou I. C., ktorá sprevádzala odporcu. Súd prvého stupňa ďalej dôvodil, že predpokladom pre priznanie nemajetkovej ujmy spojenej so zásahom do osobnostných práv je nielen preukázanie existencie konania, ktoré do osobnostných práv poškodenej osoby zasahujú, ale i to, že znevažujúce výroky mali dopad na vnímanie osoby jeho okolím a tieto skutočnosti navrhovateľ nepreukázal a to napriek poučeniu zo strany súdu. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní plne úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, keďže si ju návrhom neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Dôvodil, že nebol prítomný na pojednávaní dňa 30. januára 2014, pretože bol hospitalizovaný v nemocnici v Trnave od 23. januára 2014, kde ho priviezla LSPP a hneď v ten deň bol operovaný a do domáceho liečenia sa vrátil až 31. januára 2014. Nepovažoval za správny záver súdu prvého stupňa, že nepreukázal dostatočne svoj návrh na poškodenie dobrého mena, keďže odporca ho fakticky začlenil medzi autíčkársku mafiu. Dodal, že sudca nevzal do úvahy ani jeho dopis z decembra 2013, ktorým doplnil svoju výpoveď na pojednávaní z 12. decembra 2013 a ktorý mu poslal na jeho meno a ani nevzal do úvahy, že odporca potvrdil, že má zmluvu o kúpe auta, ale sudca Y. ho nevyzval, aby ju predložil, čo považuje za veľkú chybu.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.) postupom bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 24. februára 2015 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 25C/48/2013 je ochrana osobnosti a primerané finančné zadosťučinenie. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti napadnutého rozsudku, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý.

Z obsahu odvolania navrhovateľa možno dovodiť, že ho odôvodňuje v podstate tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) konkrétne, že účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a tým, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov, alebo vyšli najavo na základe ich závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti, vierohodnosti, inak je logický rozpor alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 122 až 135 O.s.p.. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce správne určil, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Z obsahu aj konečného výsledku konania na súde prvého stupňa predstavovaného napádaným rozsudkom vyplýva, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil skutkový stav v miere potrebnej pre jeho rozhodnutie a to i s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu v tejto veci, keď súdu prvého stupňa nemožno vytýkať pochybenie nedostatočne zisteného skutkového stavu ani pochybenie týkajúce sa posúdenia veci po právnej stránke a postupom súdu ani nedošlo k odňatiu možnosti navrhovateľovi konať pred súdom.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

Odvolačný súd nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s dôvodmi použitými súdom prvého stupňa na podoprenie ním zvoleného spôsobu rozhodnutia tak ako táto argumentácia bola pojatá aj do odôvodnenia napádaného rozsudku. Závery, pre ktoré návrhu nebolo možné vyhovieť pritom súd prvého stupňa formuloval dostatočne konkrétne, výstižne, objektívne presvedčivo. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa bolo dostatočným a odvolaciemu súdu tak zásadne postačovalo i len konštatovať správnosť dôvodov súdu prvého stupňa s poukazom na ne (prvá časť ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p.) a len z dôvodu potreby vyporiadania sa s námietkami z odvolania sa javí vhodné uviesť (§ 219 ods. 2 O.s.p. in fine) ešte nasledovné:

S prihliadnutím na obsah odvolania sa odvolací súd osobitne zamerlal na otázku, či postupom súdu nebola odvolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom a teda porušenie práva na spravodlivý proces navrhovateľ vyvodzuje z toho, že súd prvého stupňa pojednával vo veci dňa 30. januára 2014 v jeho neprítomnosti.

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (č. 460/1992 Zb. v znení zmien) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nesprávnom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa článku 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom.

Obsah práva na súdnu ochranu v citovanom ustanovení § 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť uplatneniu práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp „rovnosti zbraní“, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania. Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup, konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu.

Základným právom účastníka je, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti (článok 38 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, obdobne čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Občiansky súdny poriadok zabezpečuje toto právo vo vytvorenom zákonom rámci tak, že ukladá súdu, ak zákon nestanovuje inak, aby nariadil na prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.). Je potom na účastníkovi, či svoje právo využije alebo nie.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd neprejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka a to riadne predvolanie a absencia žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu.

V prejednávanej veci bol navrhovateľ na pojednávanie stanovené na deň 30. januára 2014 riadne predvolaný a to ústne na pojednávaní dňa 12. novembra 2013 s tým, že z obsahu zápisnice z pojednávania z 12. novembra 2013 (č. I. 33 spisu) je zrejmé, že navrhovateľ vzal termín pojednávania na vedomie a vzdal sa práva predvolania. Navrhovateľ nepožiadala o odročenie pojednávania a napriek tomu, že vo svojom odvolaní uviedol, že bol hospitalizovaný od 23. januára 2014 do 31. januára 2014 túto skutočnosť súdu prvého stupňa neoznámil, stalo sa tak až v odvolaní doručenému súdu prvého stupňa dňa 10. marca 2014, avšak svoje tvrdenia nepreukázal, nedoložil potvrdenie o hospitalizácii ani vyjadrenie ošetrojúceho lekára (§ 119 ods. 3 O.s.p.). Súd prvého stupňa tak nepochybil pokiaľ vo veci konal a i rozhodol, keďže neboli splnené podmienky na odročenie pojednávania, ale práve naopak boli splnené podmienky, za ktorých súd môže konať i v neprítomnosti účastníka.

Odvolačný súd i námietky odvolateľa týkajúce sa nesprávne zisteného skutkového stavu veci a nesprávneho právneho posúdenia vyhodnotil ako nedôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v súlade s ustanoveniami § 120 a nasl. zaradených do druhej hlavy O.s.p. označenej „Dokazovanie“. Dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednacou zásadou, čo znamená, že súd vychádza len zo skutočností tvrdných účastníkmi a vykonáva len tie dôkazy, ktoré účastníci navrhli. Prejednacía zásada úzko súvisí s povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou, ktoré účastníkom sporového konania vyplývajú z § 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.. Povinnosť tvrdenia znamená, že účastník musí uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne. Len ak účastník splní svoju povinnosť tvrdenia, unesie dôkazné bremeno. V prejednávanej veci súd prvého stupňa správne skonštatoval, že ho navrhovateľ neuniesol.

Odvolačný súd považoval za správne i právne posúdenie veci ustanoveniami § 11 a § 13 ods. 1 a 2 O. z., ktoré ako správne vyhodnotil i súd prvého stupňa neposkytujú ochranu akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe.

Navrhovateľom tvrdený zásah odporcu z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu svojou povahou a stupňom závažnosti neopodstatňuje ani nemateriálnu ani materiálnu satisfakciu.

Odvolačný súd sa stotožnil i s rozhodnutím súdu prvého stupňa v časti trov konania, o nepriznaní v konaní úspešnému odporcovi náhrady trov konania.

Odvolačný súd v odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi v súlade s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si ju odporca návrhom (§ 151 ods. 1 O.s.p.) neuplatnil.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej i v časti trov konania potvrdil.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.